

LÉNÁRT ANNA

Édesapánknak

Nem is olyan régen együtt volt a csapat,
minden megváltozott egy pillanat alatt.
Nem értettük, szüleinknek mit vétettünk,
egy másik városba miért kell költöznünk?
Reggel felébredtünk, az aput kerestük,
lépten-nyomon az anyut kérdeztük...
Messze él tőlünk... tudom, sokat gondol ránk,
ha munkája engedi, siet is hozzánk.
Sok játékot hoz, aminek öcsi örül,
mikor indul, mindkettőnk szemében könny ül.
Kapu becsukódik... napokat számoljuk...
az együtt töltött időt újra álmodjuk.
A nagyok egy bácsikához imádkoznak,
sosem látták még őt, kit Istennek hívnak.
Még kicsi vagyok, de hallgasd meg imámat,
kérek téged, óvd meg az édesapánkat!

Arra vágyom...

Mai napon arra vágyom,
teljesítsd be titkos álmom,
két karodba zárjad testem,
őrizzed szerelmes szívem!

Hangunk törje meg a csendet,
helyet ad nekünk az élet,
értékeljük e szép napot,
ne sajnáljuk a holnapot.

Vonz erősen a gondolat,
megcsal engem a káprázat,
csak múltra épülhet jövő,
itt én nem lehetek hősnő.

Megőrzöm szerelmes szíved,
két karomba zárlak téged.
Teljesülhet titkos álmunk,
ha mind a ketten kívánjuk!

Kirándulás

A fiúcska apja kezét fogta,
hívta magával felfedező útra.
Apukája nagyokat sóhajtozott,
sűrű berekbe ő nem kívánkozott.
Látta a csimota atyja arcán,
inkább tévé előtt maradna lustán.
Az apróság gondolkodóba esett,
mivel rázhatná fel a jó öreget.
Apácska – hangosan kiáltotta –
az erdőben egy grizzlymedve van!
Édesapja komolyan nézett fiára,
visszagondolt régen volt gyermekkorára.
Neki ily ravaszság eszébe nem jutott,
ha atyja ura nemet mondott, ő futott.
Az ő papája éjjel-nappal dolgozott,
gyerkőcére idejéből nem jutott.
El nem követem ugyanazt a hibát.
Asszony! Tölts meg egy kosárkát!
Garabolyba sok finomság került,
a lurkó apucija nyakába ült.
Kertkapuból anyja utánuk kiáltott,
ledobta csipkés kötényét legott.
Várjatok meg engem is, ti bitangok,
engem ugyan árván itt ne hagyjatok,
kezemben vannak a teli üvegek,
úgy döntöttem, én is veletek megyek!
Így indult kirándulni a kis család,
együtt keresték a medve nyomát!

Öröm és Lila

Egyszer régen azt mondta a jó anyám:
Gyermekem, látom, szerelmes vagy, sose feledd: a lánynak csak egy erénye van.
Nem értettem még akkor én, mit jelent lánynál az erény. Néztem bambán, ő legyintett, örömmel nyugtázta: *Még kislány vagy, de – mutató ujját intésként felemelte – jól jegyezd meg, mit most mondok neked, hamis csók is megrészegíthet téged.*
Vörös pír ült ki sápadt arcomra...
az én jó anyám nyugodtan folytatta:
Én is voltam egyszer régen fiatal, forró csók, ...és agyat lila köd takar.
Megszeppebbe hallgattam a szavakat, nem bántam volna, ha az ég rám szakad, nem értettem, anyus tőlem mit akar.
Hiszen fiú kezem még meg nem fogta, ajkam csók még meg nem babonázta.
Láttam már romantikus filmeket, kedvenc olvasmányom is a szerelem, de gyermeki szívem *a nagy ő-re* várt, ki engem keres, és fehér lovon jár.
Anyácskám kedves hangjára riadtam...
Mindezt nem azért mondtam el neked, mert nem bízom meg benned, de neked nem volt, aki elmondja, amit ma már tudok: lila köd – van, hogy hamar elpárolog.
Szülőanyám keblére ráborultam, magamban vagánykodva megfogadtam, lányságom annak a férfinak adom, aki engem szeret, de nagyon-nagyon.
Mára aggódó édesanya lettem, tinédzser leánykám pózol előttem.
A régen volt beszélgetésre gondolok.

Mosolygok... szememben örömkönnyek,
és mint anno az én szeretett anyukám,
kicsit szégyenlősen... beszélni kezdek.

Még élek!

Lassan járom az utam,
az utam végét nem látom,
nem látom az ígésző fényt,
az ígésző fényt szemedben.
Szemedben jövőm kutatom,
jövőm kutatom, nem látom,
nem látom... megijeszt engem,
megijeszt engem a jelen.
A jelen, a múlt jövője,
a múlt jövője elveszett,
elveszett titkos vágyak,
titkos vágyak kísértének.
Kísértének az álmaim,
az álmaim átölelnek,
átölelnek, megfojtanak,
megfojtanak, de még élek!

Minek?

Minek a kéz, ha nincs kit simogatni,
minek a láb, ha nincs kiért járni,
minek a szem, ha nincs kit vele látni,
minek a test, ha nincs kit érezni,
minek a szó, ha nincs kihez szólni,
minek a szív, ha nincs kiért dobogni,
minek a ház, ha nincs kit benne szeretni,
minek a vetés, ha nincs kivel aratni,
minek álmodni, ha nincs kivel ébredni,
minek a sok kérdés, ha nincs, aki tud felelni?

Egy alkoholista vallomása

Minden éjjel szép jövőt remélve hajtom álomra fejem,
gyakran nézek fel a csillagokkal teli égre, álmodom...
A múlt varázsa, a jövő ígérete megcsal, kápráztat,
italszagú, verejtéktől bűzlő rémálomból riadok,
májnagyobbodás miatt eltávozott lelkek kísértének,
visító hangok, űzik a szeretetet... Fáj az ébredés.
Reggel remegő kezembe veszem, borral töltött poharam,
Túlélni... vagy meghalni.
Mindegy... pár korty... most még élek... Félek.

Gyermekkori emlék

Múltak az évek...
Láng nem lobbant tortán,
egy év ismét elszaladt.
Szülői szív hálát ad
a súlyos kereszt alatt.
Halkan imádkozik,
köszönetet mond,
egy remélt év ígéretével
kezdi a holnapi napot.
Nyolc fájdalmas esztendő...
Egy mély sóhaj:
Talán már megmarad.
Felidézem anyám arcát,
szemében megbújt,
takart szomorúságát,
mégis, ha rám nézett,
arca ragyogását.
Felnőttem.
Láng lobban a tortán.
Múlnak az évek...